

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 600/2025-42

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpenej KubalaLegal s.r.o., Rozvojová 2, Košice, proti postupu Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 11Co/27/2025 a proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/27/2025 zo 16. apríla 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/27/2025 zo 16. apríla 2025 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní sp. zn. 11Co/27/2025 po právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 474/2020-39 z 23. februára 2021 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
3. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/27/2025 zo 16. apríla 2025 **zrušuje a vec vracia** Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.
4. Sťažovateľke **priznáva** finančné zadost'učinenie **1 500 eur**, ktoré jej **je** Krajský súd v Košiciach **povinný** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Krajský súd v Košiciach **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania **949,17 eur** a zaplatiť ich jej právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
6. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevychováje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Uznesením č. k. II. ÚS 600/2025-26 z 5. novembra 2025 prijal ústavný súd na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľky doručenú 1. augusta 2025 v časti, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu sp. zn. 11Co/27/2025 zo 16. apríla 2025, a v časti porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11Co/27/2025 po právoplatnosti nálezú ústavného súdu č. k. I. ÚS 474/2020-39 z 23. februára 2021 a Mestskému súdu Košice (ďalej len „mestský súd“) uložil, aby sa dočasne zdržal vykonávania akýchkoľvek procesných úkonov v konaní vedenom pod sp. zn. 15C/23/2025, a to až do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej. Sťažovateľka žiada napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a priznať jej primerané finančné zadost'účinenie 5 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom. Vo zvyšnej časti bola ústavná sťažnosť sťažovateľky odmietnutá.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je žalobkyňou v konaní o odstránenie lyžiarskych vlekov a stavieb vedenom na mestskom súde pod sp. zn. 15C/23/2025 (pôvodne vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 20C/1374/2000).

3. Mestský súd v poradí prvým rozsudkom žalobe sťažovateľky vyhovel a protinávrh žalovaného na zriadenie vecného bremena zamietol.

4. Na základe odvolania žalovaného krajský súd uznesením sp. zn. 4Co/109/2009 z 19. októbra 2010 prvýkrát zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (ďalej len „v poradí prvé rozhodnutie odvolacieho súdu“).

5. Rozsudkom sp. zn. 20C/1374/2000 z 27. júla 2020 v spojení s opravným uznesením z 9. novembra 2020 mestský súd po druhý raz rozhodol tak, že žalobu sťažovateľky zamietol a zriadil za náhradu vecné bremeno v prospech žalovaného (ďalej len „v poradí druhé rozhodnutie mestského súdu“).

6. Na odvolanie sťažovateľky krajský súd rozsudkom sp. zn. 3Co/49/2021 z 27. apríla 2021 zmenil rozsudok mestského súdu tak, že zriadil vecné bremeno *in rem* a žalovaní (právni nástupcovia po zomrelom žalovanom, pozn.) sú povinní spoločne a nerozdielne platiť sťažovateľke náhradu za zriadenie vecného bremena (ďalej len „v poradí druhé rozhodnutie odvolacieho súdu“).

7. Na základe dovolania sťažovateľky Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 3Co/49/2021 zo 17. decembra 2024 zrušil v poradí druhé rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

8. Krajský súd napadnutým uznesením zrušil v poradí druhé rozhodnutie mestského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

9. Sťažovateľka na úvod zdôrazňuje, že je jej známa kasačná povaha sťažnosťou napadnutého rozhodnutia a zdržanlivý postoj ústavného súdu k prípadnému zásahu, zároveň však vyslovuje presvedčenie, že ide o prípad vyžadujúci si takýto zásah ústavného súdu, a to z dôvodu porušenia kogentného ustanovenia § 390 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Predmetný postup sa porušovateľ podľa sťažovateľky snažil obhájiť poukazom na výnimku obsiahnutú v náleze ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 570/2023 z 21. decembra 2023 a odôvodnením založeným na (i) údajnom nerešpektovaní povinnosti mestského súdu doplniť dokazovanie uloženej mu odvolacím súdom v predchádzajúcom rozhodnutí (v poradí prvom rozhodnutí odvolacieho súdu, pozn.), (ii) potrebe opätovného skutkového a právneho posúdenia veci, pričom tento nedostatok nemožno napraviť v odvolacom konaní (bez bližšieho zdôvodnenia), (iii) postupe mestského súdu mimo intencií v poradí prvého rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý vyústil do absencie podkladu pre rozhodnutie o odvolaní, a (iv) nepreskúmateľnosti v poradí druhého rozhodnutia mestského súdu pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

10. Sťažovateľka namieta bezprecedentný vnútorný rozpor medzi tvrdeniami krajského súdu v napadnutom rozhodnutí a v poradí druhom rozhodnutí krajského súdu, keď v napadnutom rozhodnutí zjavne účelovo hľadal nedostatky v postupe a rozhodnutí mestského súdu, ktorými by odôvodnil uplatnenie výnimky z § 390 CSP.

11. Sťažovateľka ďalej zdôrazňuje, že dovolací súd krajskému súdu vytkol nesprávne právne posúdenie a existenciu vád zmätočnosti (nedostatky v argumentácii v spojení s nevysporiadaním sa so zásadnou argumentáciou sťažovateľky v odvolaní), nie však nedostatky vo vykonanom dokazovaní. Sťažovateľka zastáva názor, že procesné normy dovoľujú krajskému súdu vykonať alebo zopakovať dokazovanie s cieľom zadováženia skutkového základu potrebného pre jeho rozhodnutie. Sťažovateľka je toho názoru, že § 390 CSP zaväzuje krajský súd samostatne napraviť chyby prvoinštančného súdu tak v skutkových zisteniach, ako aj v právnom posúdení. Sťažovateľka namieta aj to, že krajský súd neodôvodnil svoj názor, prečo je potrebné vec vrátiť mestskému súdu a jeho meritórne rozhodnutie by bolo horším riešením.

12. Sťažovateľka k tejto časti uzatvára, že vzhľadom na uvedené nie je naplnená ani jedna z podmienok špecifikovaných v náleze ústavného súdu, o ktoré sa v odôvodnení svojho rozhodnutia oprel krajský súd, keď pripustil možnosť uplatnenia výnimky zo zákonného imperatívu zakotveného v § 390 CSP. Sťažovateľka poukazuje na inú recentnú judikatúru ústavného súdu k prelomeniu § 390 CSP, ktorá krajským súdom rešpektovaná nebola.

13. Sťažovateľka poukazuje aj na arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia, keď krajský súd ako odvolacie dôvody uvádza dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP, pričom sťažovateľka svoje odvolanie odôvodnila podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP.

14. Sťažovateľka zároveň namieta, že predmetným postupom krajského súdu dochádza k priesťahom v konaní, keď od podania odvolania sťažovateľkou proti v poradí druhému rozhodnutiu mestského súdu (10. augusta 2020) do podania tejto ústavnej sťažnosti ubehlo bežná 5 rokov, keď konanie nie je právoplatne skončené ani po takmer 25 rokoch. Krajský súd napadnutým rozhodnutím už aj tak dlhé obdobie neistoty sťažovateľky ešte viac predĺžil. Na ťarchu krajského súdu sťažovateľka žiada pričítať aj skutočnosť, že dovolací súd bol nútený zrušiť v poradí druhé rozhodnutie odvolacieho súdu.

15. Sťažovateľka žiada aj primerané finančné zadost'učinenie 5 000 eur z dôvodu neefektívneho a nesústredeného postupu krajského súdu, neprimeraným spôsobom ovplyvňujúceho dĺžku konania, ktoré významným spôsobom ovplyvnilo obmedzenie vlastníckeho práva sťažovateľky, ktorého súčasťou je užívacie právo. Daný stav má dopad na znižovanie trhovej hodnoty nehnuteľností sťažovateľky a znemožňuje sťažovateľke hospodárenie v podmienkach trhového hospodárstva smerujúce k majetkovému prospechu.

16. Sťažovateľka taktiež navrhla, aby ústavný súd v zmysle § 130 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vydal dočasné opatrenie, ktorým mestskému súdu uloží zdržať sa konania a rozhodovania vo veci až do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu v tejto veci. Uvedený návrh sťažovateľka odôvodňuje poukazom na pojednávanie nariadené na 14. október 2025, z ktorého sťažovateľka vyvodzuje, že mestský súd koná v intenciách ústavnou sťažnosťou napadnutého uznesenia, pričom v postupe mestského súdu vidí rozpor s princípom hospodárnosti konania a princípom právnej istoty.

II.

Vyjadrenie krajského súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľky

II.1. Vyjadrenie krajského súdu:

17. Krajský súd k ústavnej sťažnosti zaujal stanovisko podaním sp. zn. 1SprV/919/2025 z 21. novembra 2025 (ďalej len „stanovisko krajského súdu“).

18. Krajský súd k sťažnosti sťažovateľky s odkazom na vyjadrenie predsedníčky senátu 11Co uvádza, že k opätovnému zrušeniu rozsudku súdu prvej inštancie pristúpil s odkazom na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 570/2023 z 21. decembra 2023, v zmysle ktorého je možnosť zrušiť aj druhýkrát rozhodnutie súdu prvej inštancie. V čase rozhodovania o sťažnosťou napadnutom rozhodnutí krajského súdu (16. apríl 2025, pozn.) bol takýto postup ústavne súladný. Dôvody tohto postupu krajský súd náležite vysvetlil v bodoch 36 a nasl. napadnutého rozhodnutia, sledujúc zachovanie práva sporových strán na spravodlivé súdne konanie. Vzhľadom na potrebu opätovného skutkového, ako aj právneho posúdenia považoval odvolací súd za najúčelnejšie opätovne rozsudok okresného súdu zrušiť, vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s uvedením pokynov, ako má v ďalšom konaní postupovať, k čomu pristúpil promptne, keď mu vec z dovolacieho súdu bola vrátená 20. februára 2025.

19. K dĺžke konania krajský súd uvádza, že na túto nemá žiaden vplyv dĺžka odvolacieho konania vedeného pod sp. zn. 3Co/49/2021, ktorá bola ovplyvnená objektívnou skutočnosťou (prerušenie odvolacieho konania do skončenia dedičského konania). Z uvedeného dôvodu krajský súd s názorom sťažovateľky, že zavinil celkovú dĺžku konania v trvaní presahujúcom 25 rokov, nesúhlasí.

20. K správnosti svojho postupu pri druhom zrušení rozsudku súdu prvej inštancie v závere krajský súd uvádza, že v čase rozhodovania nebola žiadnym spôsobom spochybnená možnosť druhýkrát zrušiť rozsudok súdu prvej inštancie, vychádzajúc zo zmieňovaného nálezu, keďže záver o tom, že uvedené rozhodnutie je ojedinelým rozhodnutím, vyplýva až z nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 491/2025 zo 6. novembra 2025.

II.2. Vyjadrenie zúčastnených osôb a replika sťažovateľky:

21. Zúčastnené osoby sa k ústavnej sťažnosti do dňa rozhodnutia ústavného súdu nevyjadrili. Rovnako tak sťažovateľka nevyužila možnosť vyjadriť sa k vyjadreniu označeného porušovateľa.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

22. Podstata sťažnostnej argumentácie sťažovateľky je založená na tom, že krajský súd porušil imperatív normovaný v § 390 CSP, keď pristúpil k opätovnému zrušeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie po tom, ako mu vec bola vrátená dovolacím súdom na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom na výnimku z tohto pravidla neboli splnené podmienky. Predmetným postupom a napadnutým rozhodnutím krajského súdu zároveň došlo k prieťahom v konaní.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

23. K sťažnostnej argumentácii sťažovateľky atakujúcej porušenie kogentnosti § 390 CSP sťažnosťou napadnutým rozhodnutím krajského súdu ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú rozhodovaciu líniu, rešpektujúc účel a zmysel právnej normy, ktorou je skrátenie celkovej dĺžky súdneho konania ukotvením zásady „jedenkrát a dost“. Ak je naplnená hypotéza danej normy, teda ak rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie, má odvolací súd povinnosť sám vo veci rozhodnúť.

24. Nerešpektovanie tohto príkazu ústavný súd klasifikuje ako procesný excés, s ktorým v príčinnej súvislosti konštatuje aj porušenie základných práv, ktorých označenia porušenia sa domáha aj sťažovateľka (pozri sp. zn. IV. ÚS 578/2024 z 11. marca 2025 a tam uvedená judikatúra). Ak aj výnimočne ústavný súd pripustil výnimku z tohto kogentného ustanovenia, bolo to opodstatnené špecifickými procesnými situáciami.

25. K obhajobe krajského súdu založenej na tom, že v čase jeho rozhodovania nebola žiadnym spôsobom spochybnená možnosť druhýkrát zrušiť rozsudok krajského súdu pripustená ústavným súdom v konaní sp. zn. III ÚS 370/2023 a túto ústavný súd prvýkrát vyjadril až v náleze sp. zn. I. ÚS 491/2025 zo 6. novembra 2025 (až po napadnutom rozhodnutí krajského súdu, pozn.), ústavný súd uvádza, že imperatív obsiahnutý v § 390 CSP a výnimočnosť jeho prelomenia bola opakovane skonštatovaná v judikatúre ústavného súdu nielen pred citovaným rozhodnutím ústavného súdu, na ktoré krajský súd poukazuje (napr. nálezy ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 451/2022 z 24. novembra 2022 a sp. zn. I. ÚS 211/2023 z 20. novembra 2024), ale aj v recentnej judikatúre ústavného súdu dostupnej pred rozhodnutím krajského súdu (napríklad nálež ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 578/2024 z 11. marca 2025, nálež ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 294/2024 z 28. mája 2024 alebo nálež ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 470/2024 z 21. novembra 2024). Argumentácia krajského súdu založená len na účelnosti tohto postupu a na tom, že rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 570/2023 nebolo vlastnou judikatúrou ústavného súdu do času vydania napadnutého rozhodnutia prelomené, preto vo svetle zmieňovaných rozhodnutí ústavného súdu neobstojí.

26. Ústavný súd pre úplnosť uvádza, že procesné normy dovoľujú aj odvolaciemu súdu vykonať alebo zopakovať dokazovanie, a tak si zadovážiť úplný skutkový podklad pre svoje rozhodnutie (§ 384 CSP). Nedostatky právneho posúdenia môže sám odvolací súd odstrániť vlastným právnym posúdením s prípadným použitím postupu podľa § 382 CSP (IV. ÚS 439/2024). Reflektujúc § 390 CSP, potom platí, že odvolací súd musí sám napraviť prípadné chyby, ktorých sa prvoinštančný súd v skutkových zisteniach a úvahách alebo pri právnom posúdení dopustil, a na nápravu daného stavu disponuje potrebnými procesnými inštrumentmi. Samotné konštatovanie krajského súdu v napadnutom rozhodnutí, že dôvodom na opätovné zrušenie rozsudku mestského súdu je jeho postup v rozpore s intenciami zrušujúceho uznesenia krajského súdu tak vo svetle judikatúry ústavného súdu nie je dostatočným dôvodom na prelomenie imperatívu § 390 CSP.

27. Ústavný súd tak uzatvára, že napadnutý rozsudok krajského súdu, ktorým nerešpektoval § 390 CSP, predstavuje ústavne neakceptovateľný zásah do základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu, keďže kolидуje s jeho obsahom v záruke postupu podľa platnej a účinnej procesnej normy. Ústavný súd preto vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu (bod 1 výroku nálezu).

28. Na tomto základe ústavný súd v súvislosti s návrhom sťažovateľky na zrušenie napadnutej časti rozsudku a vrátenie veci krajskému súdu dospel k záveru, že pre dosiahnutie nápravy je nevyhnutné, aby aj tomuto návrhu vyhovel (bod 3 výroku nálezu). Podľa § 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde je krajský súd v ďalšom konaní viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v tomto náleze, pričom jeho úlohou bude postupovať v ďalšom priebehu odvolacieho konania tak, že vo veci sám rozhodne (§ 390 CSP) a svoje rozhodnutie náležite odôvodní.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

29. Sťažovateľka postupom krajského súdu taktiež namieta porušenie svojich základných práv označených v tejto časti rozhodnutia, ktorú ústavný súd prijal na ďalšie konanie za obdobie po právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 474/2020-39 z 23. februára 2021.

30. V opätovnom zrušení a vrátení veci mestskému súdu v rozpore s procesným právom ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou vzhladol porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže zvolený neefektívny postup nesmeroval k nastoleniu účinnej a rýchlej právnej istoty sťažovateľky, ale, práve naopak, jej dosiahnutie spomalil. Sťažovateľka žiadala na vrub odvolaciemu súdu pripočítať nielen dĺžku odvolacieho konania, ale aj obdobie dovolacieho konania. Zohľadňujúc dôvody kasačného rozhodnutia dovolacieho súdu, ktorým bola identifikovaná vada zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, je dĺžku dovolacieho konania v trvaní 16 mesiacov (počnúc podaním dovolania 28. augusta 2023 do rozhodnutia dovolacieho súdu 17. decembra 2024), ako aj obdobie po doručení rozhodnutia dovolacieho súdu do rozhodnutia sťažnosťou napadnutého rozhodnutia krajského súdu v trvaní 2 mesiacov potrebné pričítať na vrub odvolaciemu súdu.

31. K odvolaciemu konaniu ústavný súd zo skutočností uvádzaných v ústavnej sťažnosti, jej prílohách, ako aj stanovisku krajského súdu uvádza, že tento od sťažovateľkou podaného odvolania 27. apríla 2021 postupoval v zásade plynulo. Odvolací súd uznesením č. k. 3Co/49/2021-831 zo 17. februára 2022 prerušil odvolacie konanie do právoplatného skončenia dedičského konania po žalovanom (úmrtie 17. 10. 2021), pričom o pokračovaní rozhodol uznesením z 28. februára 2023 bezprostredne po doručení oznámenia súdneho komisára 20. februára 2023. O odvolaní sťažovateľky rozhodol rozsudkom sp. zn. 3Co/49/2021 z 27. apríla 2023. Sledujúc chronológiu odvolacieho konania, ústavný súd konštatuje, že prerušenie konania z dôvodu úmrtia strany sporu trvajúce približne 1 rok je objektívnou prekážkou v postupe súdu.

32. Konštatovaným pochybením krajského súdu pri aplikácii § 390 CSP, ako aj dôvodnosťou dovolania sťažovateľky pre existenciu vady zmätočnosti tento zaviniť predĺženie konania aj po právoplatnosti predchádzajúceho rozhodnutia ústavného súdu, v čom ústavný súd vzhliadol porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a vyslovil ich porušenie (bod 2 výroku nálezu).

IV.

Primerané finančné zadost'učinenie

33. Sťažovateľka sa domáha aj priznania primeraného finančného zadost'učinenia 5 000 eur, ktoré odôvodnila neefektívnosťou a nesústredenosťou krajského súdu ovplyvňujúcou celkovú dĺžku konania s dopadom na právo sťažovateľky domáhať sa ochrany na nezávislom a nestrannom súde. Dlhodobý pretrvávajúci protiprávny stav daný celkovou dĺžkou konania obmedzuje vlastnícke právo sťažovateľky, znižuje trhovú hodnotu nehnuteľností, a tým aj majetkový prospech sťažovateľky.

34. V zmysle čl. 127 ods. 3 ústavy a § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ústavný súd priznal sťažovateľke primerané finančné zadost'učinenie 1 500 eur (bod 4 výroku nálezu) a vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhoviel (bod 6 výroku nálezu). Túto sumu považuje za spravodlivú vzhľadom na závažnosť utrpenej ujmy, dĺžku súdneho konania po právoplatnosti predchádzajúceho nálezu ústavného súdu (ktorého trvanie je možné pripísať na vrub odvolaciemu súdu v dôsledku dôvodnosti dovolania sťažovateľky a pochybenia pri aplikácii § 390 CSP po dovolacej kasácii), ako aj finančné zadost'učinenie priznané sťažovateľke predchádzajúcim nálezom ústavného súdu.

V.

Náhrada trov konania

35. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania pred ústavným súdom. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2025 je 371 eur a náhrada podľa § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [ďalej len „vyhláška“ (režijný paušál)] je 14,84 eur. Ústavný súd sťažovateľke priznal náhradu trov konania za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti), čo spolu s režijným paušálom predstavuje náhradu trov 771,68 eur. Vypočítanú

náhradu trov sťažovateľky ústavný súd zvýšil podľa § 18 ods. 3 vyhlášky o daň z pridanej hodnoty, pretože právny zástupca sťažovateľky je platiteľom tejto nepriamej dane. Celková suma náhrady trov tak predstavuje 949,17 eur (bod 5 výroku nálezu).

36. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. marca 2026

Peter Molnár
predseda senátu